Broscuța Mimi și Prima Zăpadă

Mimi era o broscuță tare drăgălașă de doar un anișor și își avea căsuța în scorbura unui stejar bătrân din pădure. Într-o bună dimineață se trezi și spuse:

– Am senzația că e cam frig. Oare ce să fie?

Mimi privi în jur căutând un răspuns. Toate lucrurile din cameră arătau normal, deci răspunsul trebuia căutat în altă parte.

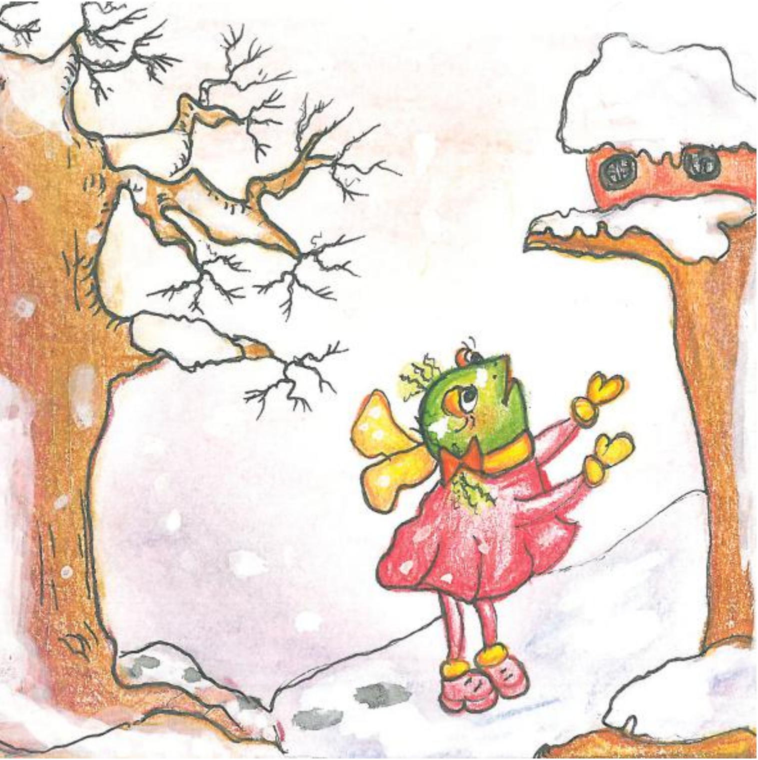

Până la urmă, Mimi se ridică din pat și se duse la fereastră.

– Vai! Dar ce se întâmplă? Din cer cade zahăr care acoperă toată pădurea! Trebuie să-mi anunț neapărat prietenii de pericol!

Mimi se îmbrăcă în grabă și ieși cu mult curaj din căsuța ei.Ajunse într-un suflet le căsuța Vrăbiuței. O strigă, dar din căsuța prietenei ei nu se auzi nimic.

– Vai! Sigur i s-a întâmplat ceva rău Vrăbiuței. Căsuța ei e plină de zahărul acesta periculos. Are nevoie de ajutor, dar nu pot ajunge până la ea. Am să alerg la Iepure și împreună cu el vom reuși s-o salvăm!

Ajunsă la casa Iepurașului găsi aceeași situație ca la casa Vrăbiuței: zahăr peste tot și dinăuntru nici un răspuns, nici o mișcare.

– Ce mă fac? Și Iepurașul are nevoie de ajutor. Am să alerg la Ursuleț!

Dar și aici găsi același zahăr și aceeași liniște. Încercă să deschidă ușa, dar era încuiată, la fel ca ușa Iepurașului.

Neștiind ce să facă, Mimi începu să plângă. Cum plângea ea așa, auzi niște glasuri.Porni în direcția lor și ajunse la delușorul de lângă pădure. Aici, ce să vezi? Delușorul nu mai era delușor și derdeluș. Și lângă derdeluș Vrăbiuța, Iepurașul și Ursulețul, plini de sus până jos cu acel zahăr periculos stăteau în jurul unui omuleț alb.

Bucuroasă că i-a întâlnit, Mimi alergă spre ei în timp ce le striga să se ferească de zahărul periculos.

– Dragii mei prieteni! Ce bine îmi pare că v-am găsit! Repede, salvați-vă! Zahărul acesta care cade din cer ne va acoperi pe toți!

Cei trei prieteni începură să râdă în hhohote. Mimi nu mai înțelegea nimic.

– Dragă Mimi, spuse Iepurașul,nu e nici un pericol. Pur și simpu a venit iarna, iar ce cade din cer sunt fulgi de zăpadă, nimic altceva. Uite, și omul de zăpadă îți va spune același lucru.

Omulețul alb aprobă zâmbind. Un fulg de nea poposi pe nasul broscuței care trăia prima zi de iarnă din viața ei.

Prietenii ei îi mai povestiră și cât de importantă este zăpada pentru copaci și pentru pământ. Apoi cu toții au început să se dea cu săniuța pe derdeluș sub privirile Soarelui care și-ar fi dorit să se joace și el, dar avea prea multă treabă. E tare greu să fii Soare!

A fost o zi de iarnă minunată. Broscuța, Vrăbiuța, Iepurașul și Ursulețul s-au jucat toată ziua, iar seara au mers cu toții acasă la Mimi unde au băut ceai de tei și au făcut prima repetiție pentru colindele pe care urmau să le cânte în seara de Crăciun. Înainte de a-și lua „ La revedere!” unul de la celălalt, cei patru prieteni și-au promis că și ziua următoare se vor juca tot atât de frumos.

